

ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Πώς κυνηγιέται ἡ βασίλισσα τῶν θηρίων. Εἰς τὰ δάση τῆς Ἀφρικής. Ἡ συνήθεια τοῦ λιονταριῦ. Πῶς ἐκδηλώνει τὸ θυμὸν του. Τί διηγείται ὁ Ἐντοῦαρ Φοά, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀφρική.
Ἡ καταδιώξις τοῦ θηρίου. Στιγμὲς ἀγωνίας. Ὁ φόνος του. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΝΑ εἰδικὸν καλλιπὸν περιοδικὸν δημοσιεύθηκε τελευταίως ἡ ἐνδιαφεροτάτη διήγησις ἐνὸς μεγάλου κυνηγοῦ ἀγρίων θηρίων, τοῦ Ἐντοῦαρ Φοά, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

Ὁ Φοά κυνήγησε ἑλέφαντες, ρινόκερους, ἱλοποτάμους, τίγρεις, κίρκους ὅμως κυνήγησε λιοντάρια. Καὶ νὰ τί γράφει γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ βασιλῆα τῶν δασῶν ὁ Γάλλος κυνήγος: «... Ποτὲ δὲν ἔξερε κανεὶς πὺς θὰ τοῦ φερθῆ ἕνα λιοντάρι ποὺ θὰ σιναντήσῃ. Μπορεῖ καὶ νὰ φύγῃ, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ἐπιτεθῆ, εἴτε γιὰτι καὶ ἐνα λιονταροπούλι τοῦ βραϊσκατοῦ κοντὰ του, εἴτε γιὰ ἐνοχλήθητε τὴν ώρα ποὺ ἔρωσε, εἴτε γιὰ σιδησθεῖ ἄλλον λόγον. Τὰ πρῶτα σημεῖα τοῦ θυμοῦ τοῦ λιονταροῦ ἐκδηλώνονται ὅτε ἔξῃς: ἡ οὐρὰ τοῦ ἀνεμίζει καὶ χτυπᾷ δέξια καὶ ἀριστερά, ἡ ὀμὴ κατεβάσκει περισσότερο πᾶρ ὅτι σιηθῶς τὸ κεφάλι του, καὶ βραχύνεται δεικνύοντα τὰ δόντια του. Ὑστερον, οἱ βραχίονες τοῦ γίνονται πῶ ἄνοιξι καὶ ἐνὸς σάβου: τὴ γῆ μετὰ τὴ νύχτα του, ἀνεβοκατεβάσκει τ' αὐτὰ του, καὶ πινάει τὴν οὐρὰ του σὺν ζωοτοίαια στὸν ἀέρα.

»Τὴν στιγμὴ τέλος ποὺ τὸ λιοντάρι ἐπιτίθεται, στὸν παροξυσμὸν δηλαδὴ τοῦ θυμοῦ του, ἡ οὐρὰ του ὀρθώνεται, ὀλισθαίνει, γυρνᾷ κάθετη, τ' αὐτὰ του κατεβαίνουν ὀριστερά, καὶ ὀρθὰ στὴν ἀρχὴ τρέχοντα, ὕστερον καλιπνύοντα, καὶ σὸ τέλος κάνει ἕνα πηδημὸν ἀνοιγνύοντα τὸ στόμα καὶ ἀπλώνοντα τὰ δύο μπροστίνια πόδια του, τὰ ὀλισπιμένα με τρομερὰ νύχτα.

»Κάποτε ὅμως δείχνει τὰ διάφορα αὐτὰ σημεῖα τοῦ θυμοῦ του, χωρὶς νὰ ἐπιτεθῆ. Ὅταν τὸ λιοντάρι ἐτοιμάζεται νὰ ἐφορμήσῃ, ὁ κυνήγος μπορεῖ νὰ ἰσῶσῃ τὸ ὄπλο του καὶ νὰ περικυβήσει τὴν κατ'ἀλλήλη εὐκαίρια γιὰ νὰ πυροβολήσῃ.

»Ἡ ἐπίθεσις τοῦ λιονταροῦ εἶνε πάντα τρομερὰ ἐπιβλητικὴ, ἀστραπιαία. Ὅταν εἶνε ἀπροσδόκητη ἢ ὅταν τὸ λιοντάρι εἶνε κρυμμένον σὲ δένδρα ἢ σὲ θάμνους καὶ δὲν φαίνεται, δὲν γλιτώνετε ἀπ' τὰ νύχια του. Κι' ἂν ἀκόμα τὸ ἀντιλήθῃτε, δὲν χρησιμοποιεῖτε σὲ τίποτε νὰ φύγετε. Τὸ καλύτερον εἶνε νὰ περικυβήσῃτε ὁ κυνήγος θαρραλέα τὴν ἐπίθεσι. Δὲν χρειάζεται παρὰ ψυχραιμία, αὐτοτελοϊθιμὸς καὶ πελοϊθιμὸς στὸ ὄπλο σας καὶ στὴ σκοπευτικὴ σας δεινότητα. Ἄν χτυπήσῃ τὸ λιοντάρι ἐκεῖ ποὺ τελειώνει ὁ λαμὸς καὶ ἀρχίζει τὸ κρᾶνίον, κοντὰ στὸ αὐτὸ ἢ ἀνάμεσα στὰ δύο μάτια, πέφτει κεραινόληπτος. *

Δὲν ἴπαρχε τίποτε τρομερώτερον, λέγει ὁ Φοά, ἀπὸ τὴν φωνὴν, τὸν βραχίθυμὸν τοῦ λιονταροῦ. Εἶνε βαθεῖα, ἀνατριχιστικὴ ἢ ἐντίτοιμας ποὺ κάνει. Ἀκούγεται σὲ ἀποστασι πολλῶν χιλιομέτρων καὶ κάνει τὴν γῆ νὰ τρέμῃ. Καὶ ὁ πῶ ψυχραιμὸς ἀνθρώπος ὅταν τὴν ἀκούῃ κωφόθῃ τὴν καρδίαν του νὰ χτυπᾷ.

τὰ... τὸ ρολοὶ αὐτὸ μέτρον ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, ὅλους τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου. Κι' ἂν θέλῃς θὰ μετρήσῃ ἀκόμα καὶ ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς σου, τῆς ζωῆς μας...

ΕΡΙΑΤΤΑ. (Με συγκίνησι, δακρυομένη)... Χριστὸ μου Ἄλδερθ, γιὰτι δὲν μοὺ τὰ εἶπες ὅλα αὐτὰ ἀπὸ πρῶν; Τώρα σ' ἀγαπᾷ ἡ ἀκόμα περισσότερο, χωρὶς μου... Καὶ τὸ παρεθλόν σου τὸ λατρεύω, γιὰτι αὐτὸ σ' ἔκανε ἕτοι ὅπως εἶσαι τώρα, ὅπως σ' ἀγαπᾷ... Τώρα ἰσπερηφανεία ἀκόμα πῶ ποὺ γιὰτι φέρον τινάμα σου. (Ὑποκλιέται με χάρι μπροστὰ στὸ παλθὸ ρολοὶ). Σημῶσε με, ἀγαπημένε μου ρολοὶ... Δὲν ἔξερα τὴν ἀξία σου. Τώρα ὅμως θὰ σε προσέχω, θὰ σε τιμῶ, θὰ σ' ἐγγυώνω, ἐνδῶσω σο! Ἐχες ψυχὴ μέσα σου, καλὸ μου ρολοὶ. Πλάι σου μεγάλωσε ὁ Ἄλδερθ μου. Χριστὸ μου παλθὸ ρολοὶ σ' ἀγαπᾷ... *

(Σκύβει καὶ φιλεῖ τὸν σῆξυγὸ τῆς σὲ μάτια).

ΜΑΤΘΙΛΑΗ ΛΑΑΝΙΚ

Νὰ τώρα πὺς διηγείται ὁ Φοά ἕνα κυνήγι λιονταροῦ:

«Ἐνὸ ζωομόνον μιά νύχτα, ἄκουσα ἄξαμα κατὰ τὶς τέσσερες καὶ μισὴ τὸ πρῶν ζωνιγῆς τοῦμον καὶ φρέζε ἀπὸ τὸ κοντινὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν. Πετᾷτῃκα εὐθὺς ἐπάνω, μετὰ τὸ τοῦφεα στὸ χέρι, καὶ ἀκολοθοῦμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ἔτρεξα πρὸς τὸ χωριὸ. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ μιά γυναίκα μᾶς πλησίασε, κλαίοντα καὶ συσπώντα; ἀτελοπιμένα τὰ χεῖρα τῆς καὶ μᾶς εἶπε ὅτι ἕνα λιοντάρι ἀράζεε τὸν γινὸ τῆς.

Τρέξαμε τότε πῶ γρήγορα στὸ χωριὸ, ὅπου μᾶς ἐπήλοροφῆσαν ὅτι πρᾶγματῃ ἕνα λιοντάρι ἀράζεε τὸ δῆστον παιδι τῆς ἰθαγενῆος τῆ στιγμὴ ποὺ ἀνοιξε τὴν πόρτα μιάς καλύβας.

Φυκαί, ἔστερα ἀπὸ τὶς φωνῆς ποὺ ἔβαλαν οἱ χωρικοὶ, βλέποντα; τὸ θέαμα αὐτὸ, τὸ λιοντάρι εἶνε ἀποιακρονηθῆ. Ἐράξαμε, μᾶ ἐσταθῆ ἀδύνατον νὰ βρεθῶν τὸ ἕχθρο.

Ὅταν ἔσημῶσε, εἶνα σὲ ζωομιά δεκαμιά ἰθαγενεῖς νὰ με ἀκολοθῆσῃον. Ἐξαναῖομα μέσα στὸ δάσος καὶ σὲ λίγο ἀνακαλύψαμε μερικά ἀγκύρια ἀμῆατος. Τὰ ἀκολοθῆσαμε καὶ φτάσαμε σὲ λίγο στὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ. Ἐκεῖ, ὅπου εἶδαμε, εἶνε σταματήσε τὸ θῆριον. Ἀφῶνον αἶμα ζωομένο στὴ γλῶθ ἔδειχνε ὅτι ἐκεῖ ἐσταμάθησε τὸ ἀτυχο παιδι τῆς ἰθαγενῆος.

Ἐξαμα, μέσα ἀπ' τὰ ψηλά χορτάρια τῆς ὄχθης ἀκούσθησε ἕνας βραχίθυμὸς. Ἦταν τὸ λιοντάρι...

Ὁ ἔχθρὸς μᾶς βραϊσκόταν κοντὰ μας. Θὰ μᾶς ἐπιτίθετο ἄμας... Μὴ μπροστῆτα; νὰ περικυβῆ, πῆρα τὸ τοῦφεα μου καὶ ζωομῃκα ἀνάμεσα στους θάμνους, μετὰ δάχτυλον στὴ σκανδάλη, μετὰ τὸ μᾶτι στυλομένο ἐμπρὸς, μετὰ αὐτὰ τέσσερα, περπατόντα; ἀδύοβρα.

Ἐξαμα σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρον ἐμπρὸς ἀκόμα ἕνα θροῖομα στὰ γόστια καὶ εἶδα τὶς ζωομῆς τῶν θάμνων νὰ σαλεύουν. Ἐνα δέντρο βραϊσκόταν δεξιά μου. Κἀνω νόημα σ' ἕνα ἰθαγενῆ, ποὺ μ' εἶπε ἀκολοθῆσε ἔσποιο νὰ ἀνεθῆ στὸ δέντρο. Σαφραλοῖνε ἐπάνω μ' ἐξολία πύθρον.

— Νὰ το!... Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!... Μοὺ λέει ἔξαμα.

Ὅδηγοῦμενος ἀπ' τὴν σηρονομία του, τρέχω πρὸς τὰ δεξιά καὶ στέκο ἔτοιμος νὰ πυροβολήσω.

— Φεύγει!... Ὅχι, γυρίζει ἀπ' ἐδῶ... Ὑφῶνε τὴν χαιτή του... Νὰ τώρα ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος σας!... Νὰ το!... Κάνετε λίγο πρὸς τὰ πίσω!... μοὺ λέει ὁ ἰθαγενῆς.

Καταλαβαίνετε μετὰ τὴ ἀγωνία ἀκοῦσῃ τὰ λόγια αὐτὰ. Ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατὰ... Ἐξαμα τὰ γόστια γέροντο; ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἔπειτα ἀνοίγουν ἀποτόμως καὶ τὸ λιοντάρι παροισάξεται ἔξαμα σὲ ἀπόστασι ἕκικο μέτρον ἀπὸ μένη, προχωρόντα; μετὰ προσοχῇ, μετὰ αὐτὰ σηρονομῆνα, μετὰ τὰ μάτια σπυθόλομα...

Γυρίζει ἔξαμα τὸ κεφάλι του καὶ με βλέπει. Μοὺ δείχνει τότε τὰ δόντια του καὶ βγάει ἕνα βραχίθυμὸ, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὸ δρόμο του. Ἡ οὐρὰ του ὀρθώνεται, τ' αὐτὰ του ζωομῆσῃον, σκύβει τὸ κεφάλι. Εἶνε ἔτοιμο νὰ ὀρμησῇ!

Τὸ σημαδεῖον ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ συγχρόνως σκέτομομα: Ἄν δὲν τὸ πέτυχο θὰ με κατασπαράξῃ!...

Τέλος φτάνει ἡ κρίσιμη στιγμὴ.

Τραβῶ τὴ σκανδάλη. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται. Καὶ τὸ

λιοντάρι σπυράζεται κάτω, χωρὶς τὴν παραικρὰ κίνησι, χωρὶς τὸν παραικρὸ σπασμὸ.

Ἡ σφαῖρα μου τὸ πέτυχε στὸ μέτωπο καὶ τὸ ἐξερανιόβησε...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

Ἀπὸ τετραπῆλο βροντὸ μᾶ κόρη κατεβαίνει καὶ εἶνε πῶλο ποιαμῖσο καὶ ἀγέμονο φοιστῆν καὶ εἶνε καὶ στὰ χεῖρα τῆς κἀνῆτρα με καλάμα. Γυρθεῖσι διάστρα νὰ διαστῇ, τυλίγηται νὰ τυλίξῃ, καὶ ὁ Χάρος τὴν ἀγανάτῃ, πῆχε κοντὰ καὶ λέει: — Κόρη μου, μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου, — Δίχως αἰτία καὶ ἀφορμὴ ψυχὴ δὲν παροδῖνο. Ἄπ' τὰ μαλλιά τὴν ἔπασσε καὶ καταγῆ τὴ φέγγει. — Ἄσε με, Χάρε, ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ πάσε με ἀπ' τὸ χέρι καὶ δεῖξε μου τοὺς δρόμους σου νὰ πάω μοναχῇ μου,

Κυνήγι λεαινης στην Ἀφρική